

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.349 van 16 maart 2004
in de zaak A. 59.390/XII-490.**

In zake : Jozef SWERTS,
die woonplaats kiest bij
advocaten M. Mondelaers en L. Savelkoul,
kantoor houdende te Beringen,
Brouwersstraat 2

tegen :

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP,
2. het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jozef Swerts op 16 augustus 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de raad van beroep voor het personeel van het Gemeenschapsonderwijs van 22 juni 1994, waarbij hem “de sanctie van afdanking” werd opgelegd;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 15 september 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. Verheyen, die loco advocaat M. Mondelaers en L. Savelkoul verschijnt voor verzoeker, van advocaat

H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat M. Stommels, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Bij koninklijk besluit van 6 juni 1984 wordt verzoeker met ingang van 1 september 1984 tot leraar LSO (technische vakken en beroepspraktijk) in vast verband benoemd. Bij ministerieel besluit van 27 oktober 1987 wordt hij als zodanig aan de RMS Mol “geaffecteerd”.

Bij besluit van de centrale raad van de Argo dd. 14 februari 1990 wordt hij met ingang van 6 november 1989 “bij wijze van mutatie geaffecteerd aan het KTA 1 te Genk”. Op 5 december 1988 had de raad van beroep geadviseerd, verzoeker een berisping op te leggen en hem in het belang van de dienst bij administratieve maatregel over te plaatsen.

2. Op 16 september 1992 beslist de lokale raad nr. 169 verzoeker “op te roepen om voor deze raad te verschijnen op dinsdag 27 oktober om 18.00 uur voor een hoorzitting in verband met [zijn] gedragingen als leraar in het KTA 1 Genk”, aldus een 5 oktober 1992 gedateerde brief aan verzoeker.

3. Op 27 oktober 1992 beslist het lokale bestuursorgaan verzoeker met het oog op diens afdanking te horen. Op 30 oktober 1992 wordt hij voor een hoorzitting op 26 november 1992 opgeroepen; de volgende feiten worden hem verweten :

- “- ongewettigde afwezigheden op klasseraden en leraarsvergaderingen in K.T.A. 1 Genk.
- Weigeren van opdracht van de directie van K.T.A. 1 Genk uit te voeren.

- Mondelinge dreigingen aan directie en aan collega leerkracht van het K.T.A. 1 Genk.
- Fysieke geweldpleging t.o.v. directie en leerlingen van het K.T.A. 1 Genk,
 - leerlingen van het K.T.A. 1 Genk naar huis laten gaan, maar ze wel als aanwezig aanduiden”.

Na verzoeker te hebben gehoord, beslist het lokale bestuursorgaan op 14 december 1992 “met eenparigheid van stemmen” de afdanking voor te stellen; verzoeker geeft te kennen dat hij de zaak aan de raad van beroep wenst voor te leggen.

4. Op 23 juni 1993 beslist het lokale bestuursorgaan, “de preventieve schorsing te adviseren”; met ingang van 22 oktober 1993 wordt verzoeker preventief geschorst.

5. Op 10 maart 1994 wordt verzoeker opgeroepen voor een zitting van de raad van beroep, die op 20 april 1994 zou plaatshebben. Tijdens deze zitting beslist de raad, de secretaris “te belasten met het nader omschrijven van de aan de heer Swerts ten laste gelegde feiten”. Op 22 april 1994 worden verzoeker deze feiten als volgt ter kennis gebracht :

“1. Hardhandig en brutaal optreden van de heer Swerts t.o.v. directie, collega's, leerlingen.

- Op 2 september 1992 weigert de heer Swerts ondanks een uitdrukkelijk verzoek in die zin vanwege de heer Simons, directeur, terug naar zijn klas te gaan.
- Op 22 september 1992 knijpt de heer Swerts de keel van de leerling Khalid M[...] dicht.
- Op 5 oktober 1992 om 8u30 brengt de heer Swerts de heer Simons, directeur, slagen toe in het bijzijn van leerlingen.
- Op 5 oktober 1992 om 9 uur duwt de heer Swerts tijdens een woordenwisseling de heer Simons opzij, hierbij gebruikt de heer Swerts ook verbaal geweld tegen de heer Kuylen, werkmeester en de heer Tureluren, leraar SO KTA 1 Genk.
- Op 28 mei 1993 scheldt de heer Swerts de heer Kuylen, werkmeester, in aanwezigheid van een collega en van een leerling uit.

2. Tekortkomingen in uitoefening van zijn ambt, o.a. afwezigheden :

- Op 26 juni 1992, ouderavond. De heer Swerts verantwoordt zijn afwezigheid op een leugenachtige manier.
- Op 31 augustus 1992, deliberatie, leraarsvergadering.
- Op 2 september 1992, leerlingen in de klas alleen gelaten, teneinde de directie te spreken.
- Op 11 september 1992 niet in zijn klas tussen 11u20 en 11u40.
- Op 5 oktober 1992, geen toezicht van 10u05 tot 10u15.
- Op 5 oktober 1992, leraarsvergadering.

3. Het vroegtijdig naar huis laten gaan van leerlingen op maandag-, dinsdag-, en vrijdagmiddag (brief ouders d.d. 22 juni 1992).

4. Het op een onrechtmatige wijze betrekken van leerlingen en ouders, bij het conflict met de verantwoordelijken van de school”;

Op 22 juni 1994 beslist de raad van beroep :

“Gezien de stukken van het tuchtdossier en inzonderheid de beslissing van het Lokaal Bestuursorgaan nr. 169 dd. 14 december 1992 waarbij als tuchtstraf de afdanking wordt voorgesteld.

Gezien het hoger beroep tegen voormelde beslissing ingesteld door de heer Swerts op 28 januari 1993.

Gezien de beslissing van de Raad van Beroep van 20 april 1994.

Gezien de stukken van het, ingevolge voormelde beslissing, door pedagogisch adviseur Dirk Coolsaet uitgevoerde bijkomend onderzoek waarvan betrokkene de heer Jozef Swerts en zijn raadsman mevrouw Ria De Corte inzage hebben gekregen.

Gezien het verweerschrift van betrokkene neergelegd ter terechtzitting van 1 juni 1994.

Gehoord op de openbare zitting gehouden te Brussel op 1 juni 1994 :

- Het instellingshoofd :
de heer Gaston Simons
- De deskundige, door de ARGO aangewezen :
 - de heer Theo Brabants, pedagogisch adviseur;
 - de heer Dirk Coolsaet, pedagogisch adviseur

en de heer Swerts, Jozef, in zijn verweer bijgestaan door mevrouw Ria De Corte.

Overwegende dat de hiernavolgende feiten aan de Raad bewezen voorkomen :

1.1. Op 2 september 1992 weigert de heer Swerts, ondanks een uitdrukkelijk verzoek in die zin vanwege de heer Simons, directeur van het Lokaal Bestuursorgaan nr. 169, terug naar zijn klas te gaan.

Overwegende dat dit feit blijkt uit de persoonlijke fiche van 2 september 1992 en de omtrent deze feiten opgestelde verklaringen.

Overwegende dat het schriftelijk verweer van betrokkene terzake niet dienend is daar het geen betrekking heeft op het ten laste gelegde feit zelf.

1.2. Op 22 september 1992 knijpt de heer Swerts de keel van de leerling Khalid M[...] dicht.

Overwegende dat de Raad, zelfs in het geval dat enkel zou zijn bewezen dat de heer Swerts deze leerling bij de kraag zou hebben genomen, van oordeel is dat zulksdanige handeling wijst op een onaangepast impulsief gedrag.

1.3. Op 5 oktober 1992, om 8u30 brengt de heer Swerts de heer Simons, directeur, slagen toe in het bijzijn van een leerling.

Overwegende dat in de strafrechtelijke zin zoals verstaan onder artikel 411 van het Strafwetboek er terzake geen sprake kan zijn van uitlokking, immers het door betrokkene als uitlokking aangehaalde feiten kan niet als zwaar fysisch of moreel geweld tegen personen worden beschouwd en bovendien is er een ruim tijdsverloop tussen de zogenaamde uitlokking en het door betrokkene toegebrachte geweld.

Overwegende dat de door de heer Swerts overgelegde niet gedateerde bijkomende verklaring van mevrouw Punie Lucienne deze tenlastelegging niet ontkracht. Dat immers uit het gevoerde bijkomend onderzoek blijkt dat deze verklaring vooraf werd opgesteld door de heer Swerts en geenszins aan de werkelijkheid beantwoordt. Dat immers mevrouw Punie weliswaar verklaart dat zij niet gezien heeft dat de heer Swerts een 'slag in het gezicht van de directeur' heeft gegeven, doch er anderzijds aan toevoegt dat het handgemeen zo vlug

verliep dat zij niet kon inschatten wat er gebeurde. Dat een zulkdanige verklaring die formele verklaringen van de heren De Vos en Kuylen niet ontkracht.

1.4. Op 5 oktober 1992 om 9 uur duwt de heer Swerts tijdens een woordenwisseling de heer Simons opzij, hierbij gebruikt de heer Swerts ook verbaal geweld tegen de heer Kuylen, werkmeester en de heer Tureluren, leraar.

Die feiten blijken voldoende uit de formele verklaringen van betrokkenen.

2. Op 26 juni 1992, afwezigheid op de ouderavond.

Overwegende dat de heer Swerts deze afwezigheid toegeeft doch deze verantwoordt door zijn aanwezigheid op de proclamatie van zijn dochter, afwezigheid die hij dezelfde avond om halfzes telefonisch aan de school zou hebben gemeld.

Overwegende dat deze verwittiging niet bewezen voorkomt en er bovendien dient te worden vastgesteld dat door het aangehaalde motief de afwezigheid noch feitelijk noch moreel wordt verrechtvaardigd.

3. Het vroegtijdig naar huis laten gaan van leerlingen op maandag-, dinsdag- en vrijdagnamiddag.

Overwegende dat deze feiten bewezen worden door de formele schriftelijk ondertekende verklaring van de heer Oscar Désiron, collega van de heer Swerts, waarmede volgens de eigen verklaringen van de heer Swerts hij als collega goed overeenkwam.

Overwegende dat er dan ook geen enkele aanleiding toe bestaat de waarachtigheid van deze verklaring in twijfel te trekken.

Overwegende dat het door betrokkene voorgelegde stuk met de afwezigheden geenszins voormelde formele verklaring ontzenuwt nu de hierop vermelde afwezigheden niet abnormaal hoog zijn en bovendien hieruit niet kan worden afgeleid dat op de andere dagen de desbetreffende leerlingen al dan niet aanwezig waren.

Overwegende dat wat de overige feiten betreft, vermeld in het voorstel van het lokaal bestuursorgaan dd. 14 december 1993 en in de beslissing van de Raad van 20 april 1994, de Raad hiermede geen rekening houdt in haar beoordeling, daar deze feiten ofwel niet als tekortkoming in de ambtsplichten kunnen worden beschouwd, ofwel niet zijn bewezen.

Overwegende dat de bewezen feiten aantonen dat de heer Swerts door het gebruik van fysisch geweld, door zijn impulsief en agressief optreden en zijn gebrek aan zelfbeheersing en door zijn gebrek aan beroepsernst op ernstige wijze aan zijn ambtsplichten tekortkومت.

Overwegende dat gelet op de zwaarwichtigheid van de tekortkomingen aan de ambtsplichten en op de voorgaande van betrokkene op tuchtgebied, zoals deze blijken uit het administratief dossier ondermeer de beslissing van de heer Staatssecretaris van Onderwijs dd. 16 januari 1989 in overeenstemming met het advies van de Raad van Beroep van 5 december 1988, een zware tuchtstraf verantwoord voorkomt.

Om deze redenen, de Raad, na hierover te hebben beraadslaagd, beslist, na geheime stemming, met eenparigheid van stemmen, het beroep tegen de beslissing van het Lokaal Bestuursorgaan nr. 169 van 14 december 1992 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de heer Swerts Jozef de tuchtsanctie van de afdanking op te leggen”.

7. Op 22 september 1994 beslist de centrale raad van de Argo, de beslissing van de raad “uit te voeren” :

“Deze beslissing gaat in de dag na de dag waarop de dienstbrief waarin vervat deze beslissing, door 'De Post' aan de heer Swerts betekend wordt. De heer

Swerts wordt m.i.v. diezelfde dag, voor de duur van de opzeggingstermijn, onder voorbehoud voor 24 maanden als leraar SO tijdelijk tewerkgesteld aan de MSGO Lommel (administratieve hulp bij de voorzitter van de Zonale Reaffectatiecommissie - Secundair Onderwijs)”;

Over de partijen.

Overwegende dat zowel de Vlaamse Gemeenschap als het Gemeenschapsonderwijs argumenteren dat zij ten onrechte als verwerende partij in de zaak worden betrokken en vragen om buiten de zaak te worden gesteld;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitgaat van de raad van beroep van het personeel van het gemeenschapsonderwijs, die is ingesteld bij artikel 71 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs (hierna: het rechtspositiedecreet); dat die raad van beroep als een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap moet worden aangemerkt, om de redenen die de Raad van State reeds in eerdere arresten, onder meer in de arresten nr. 60.770, Bogaerts, van 4 juli 1996, nr. 70.109, De Pauw, van 9 december 1997 en nr. 74.935, Osier, van 3 juli 1998, heeft uiteengezet en die hij ook voor de huidige zaak bijtreedt; dat het bijgevolg de Vlaamse Gemeenschap is, en niet het Gemeenschapsonderwijs, die als verwerende partij moet optreden; dat het Gemeenschapsonderwijs daarenboven niet vraagt om vrijwillig in de zaak te mogen tussenkomen, noch in gedwongen tussenkomst wordt geroepen; dat zulks meebrengt, niet alleen dat zij buiten de zaak wordt gesteld, maar ook dat voor wat volgt met haar memories geen rekening moet worden gehouden;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 18, § 4, en van artikel 20 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs (hierna: het tuchtbesluit), alsmede van het artikel 6 van het huishoudelijk reglement van de raad van beroep en van de rechten van verdediging;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middelonderdeel doet gelden dat de tuchtprocedure is gestart met een aangetekend schrijven van 5 oktober 1992, waarbij hij werd opgeroepen om te verschijnen voor de lokale raad nr. 169 op

27 oktober 1992 voor een hoorzitting, en waarin ondanks het voorschrift van artikel 18, § 4, van het tuchtbesluit geen enkele precisering wordt gegeven omtrent de ten laste gelegde feiten, de mogelijkheid zich te laten bijstaan en inzage te nemen van het tuchtdossier;

Overwegende dat hij in een tweede middelonderdeel toelicht dat de lokale schoolraad op de “volgende tuchtzitting”, op 26 november 1992, niet dezelfde samenstelling had als op 27 oktober 1992, hetgeen de rechtsgeldigheid van de genomen beslissing aantast;

Overwegende dat de in het schrijven van 30 oktober 1992 ten laste gelegde feiten in een derde middelonderdeel door verzoeker te vaag genoemd worden om te voldoen aan de eisen van het meervermeld artikel 18, § 4, van het tuchtbesluit en aan de vereisten om de rechten van verdediging te vrijwaren; dat verzoeker deze grief bewezen ziet in het feit dat de raad van beroep de behandeling van zijn zaak heeft uitgesteld om de secretaris te belasten met het nader omschrijven van de aan hem ten laste gelegde feiten; dat de secretaris volgens hem overigens daartoe geen bevoegdheid heeft;

Overwegende dat verzoeker in een vijfde middelonderdeel aanklaagt dat tijdens de behandeling van zijn zaak voor de raad van beroep op 1 juni 1994 namens de Argo een rapport van de pedagogisch adviseur Coolsaet van 16 mei 1994 werd neergelegd, “dat amper 15 minuten vóór het begin van die zitting werd meegedeeld aan verzoeker”, en waarover hij zich niet heeft kunnen verdedigen;

Overwegende dat verzoeker in een zesde middelonderdeel tenslotte opmerkt dat feiten van 1988 en 1989, waaromtrent vroeger een tuchtprocedure tegen hem is gevoerd, een wezenlijk onderdeel waren van de thans gevoerde procedure terwijl ze enkel desgevallend in aanmerking mochten komen voor de zwaarte van de straf en voorts feiten, langer dan zes maanden gekend, niet meer in aanmerking komen voor een tuchtprocedure;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memories alleen stelt buiten de zaak te moeten worden gelaten;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat het kennelijk de bedoeling was om hem onvoorbereid aan de tand te

voelen om aldus het dossier lastens hem beter te stofferen, dat dergelijke “prealabele zitting” niet wettelijk is geregeld en een onwettige wijze van inleiding van de tuchtprocedure uitmaakt, dat ook de eigenlijke hoorzitting van 26 november 1992 niet aan de voorschriften van het tuchtbesluit voldeed; dat hij voorts het middel in elk van zijn onderdelen handhaaft; dat hij dit ook doet in de laatste memorie;

Overwegende dat artikel 18, § 4, van het tuchtbesluit onder meer bepaalt dat de oproeping op straffe van nietigheid melding moet maken van de ten laste gelegde feiten en het recht van de betrokkene zich te laten bijstaan door een raadsman en dat luidens artikel 20, § 1, van hetzelfde besluit geen tuchtrechtelijke vervolging kan worden ingesteld na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten;

Overwegende dat uit de 5 oktober 1992 gedateerde brief van de lokale raad aan verzoeker enkel een beslissing blijkt van de lokale raad om hem “op te roepen [...] voor een hoorzitting in verband met Uw gedragingen als leraar”; dat die brief van 5 oktober 1992 aan de instelling van een tuchtprocedure tegen verzoeker voorafging; dat immers de lokale raad blijkens de 30 oktober 1992 gedateerde brief aan verzoeker eerst “op 27 oktober 1992 besliste [verzoeker] op te roepen voor een hoorzitting” waarvoor “een tuchtdossier is aangelegd”; dat verzoeker geen reglementaire bepaling aanduidt, en de Raad van State er ook geen kent, die het feitenonderzoek dat aan de beslissing van 27 oktober 1992 voorafging verbiedt; dat verzoeker ook op geen enkele wijze concreet maakt hoe, laat staan overtuigt dat die voorafgaande hoorzitting zijn rechten van verdediging tijdens de tuchtprocedure heeft aangetast;

Overwegende dat de oproepingsbrief voor het tuchtverhoor van 26 november 1992 de feiten opsomt die aan verzoeker worden ten laste gelegd en onder meer melding maakt van de mogelijkheid tot bijstand van een raadsman;

Overwegende dat de tuchtprocedure, zoals zij door het toepasselijke rechtspositiedecreet van 27 maart 1991 is ingesteld, er als volgt uitziet : de lokale raad doet een voorstel van tuchtstraf, de raad van beroep beslist (art. 62, § 2, rechtspositiedecreet), indien het personeelslid geen beroep instelt, “legt de raad van beroep het voorstel als tuchtsanctie op” (art. 23 van het tuchtbesluit), indien het personeelslid wel beroep instelt, mag de raad van beroep een aanvullend onderzoek

bevelen (art. 28 van het tuchtbesluit) en neemt hij een gemotiveerde beslissing (art. 30 van het tuchtbesluit);

Overwegende dat verzoeker tegen het voorstel beroep heeft aangetekend en dat de raad van beroep zijn bevoegdheid tot aanvullend onderzoek heeft toegepast door de opdracht die hij aan zijn secretaris heeft gegeven; dat verzoeker niet aantoont dat de uiteindelijk door de raad van beroep in aanmerking genomen feiten, die hem door de raad van beroep op 22 april 1994 werden meegedeeld, niet met de op 30 oktober 1992 voor de procedure voor de lokale raad ter kennis gebrachte feiten overeenstemmen; dat voorts rechtens niet relevant is of de lokale raad rekening heeft gehouden met feiten die reeds werden bestraft met een tuchtsanctie of die zijn verjaard; dat het wel de vraag is of het beslissend orgaan, de raad van beroep, zulks heeft gedaan; dat de door de raad van beroep bewezen geachte tekortkomingen in de ambtsplichten op of na 26 juni 1992 hebben plaatsgevonden, en bijgevolg niet langer dan zes maanden voor het starten van de procedure; dat de raad van beroep evenmin met eerdere feiten rekening heeft gehouden, doch alleen voor de strafmaat verwijst naar de “voorgaanden van betrokkene op tuchtgebied”;

Overwegende dat het rapport van de pedagogisch adviseur een reeks verklaringen van personeel en leerlingen omvat, waarvan deze van verzoeker de laatste is; dat uit die op 16 mei 1994 gegeven verklaring blijkt dat verzoeker inzage had, toen reeds, van de er aan voorafgaande verklaringen aangezien hij er op reageert in zijn eigen verklaring; dat voorts de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker en zijn raadsman van het rapport van de pedagogisch adviseur “inzage hebben gekregen”; dat verzoeker, die overigens ook aan de raad van beroep geen uitstel blijkt te hebben gevraagd om te kunnen repliceren op dit rapport, niet aantoont waarin het ogenblik van neerlegging van dit rapport zijn rechten van verdediging zou hebben geschaad;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift artikel 18, § 2, van het tuchtbesluit geschonden noemt omdat hij onvoldoende en “in feite geen” tijd kreeg om zijn tuchtdossier in te kijken, “gedurende amper 1 uur per dag tussen 9 uur en 10 uur” wanneer hij zelf les te geven

had; dat hij in de laatste memorie nog opmerkt dat hem in de oproepingsbrief van 30 oktober 1992 niet werd meegedeeld dat hij zich kon laten vervangen om het dossier in te kijken, dat hij dit slechts te weten kwam op 12 november 1992, ingevolge zijn geschreven klacht van 6 november 1992;

Overwegende dat artikel 18, § 2, van het tuchtbesluit een inzagerecht verleent waarover het personeelslid beschikt gedurende ten minste tien werkdagen; dat verzoeker gedurende tien werkdagen, van 9 november 1992 tot 23 november 1992, de mogelijkheid kreeg om zijn tuchtdossier in te kijken; dat de als geschonden genoemde bepaling van het tuchtbesluit bijgevolg naar de letter is nageleefd; dat het nog de vraag is of het bestuur dit ook heeft gedaan naar de geest : of, met andere woorden, verzoeker door de feitelijke organisatie van het inzagerecht in zijn rechten van verdediging werd geschaad; dat, in de veronderstelling dat verzoeker geacht mag worden met dit middel ook schending van de rechten van verdediging aan te voeren, de mogelijkheid tot inzage van het dossier weliswaar werd beperkt, eensdeels door de korte tijd die hem daartoe dagelijks werd geboden en, anderdeels, doordat hem niet dadelijk duidelijk was of hij zich in de les mocht laten vervangen; dat het ene noch het andere evenwel de Raad ervan kan overtuigen, zonder meer, dat verzoekers rechten van verdediging hierdoor werden geschaad, laat staan op een wijze die niet meer goed te maken viel voor de raad van beroep; dat het middel niet tot nietigverklaring kan leiden;

Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van de artikelen 2, 25 en 26 van het tuchtbesluit doordat zijn dossier de wettelijk voorgeschreven evaluaties niet bevatte, terwijl luidens genoemd artikel 2 elk personeelslid in de periode van drie jaar ten minste eenmaal geëvalueerd moet worden;

Overwegende dat de aangevoerde bepalingen de evaluatie betreffen; dat verzoeker niet aantoont, in de veronderstelling dat zij niet werden nageleefd, waarom dit tot de onwettigheid van de tuchtsanctie moet leiden; dat het middel faalt in rechte;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel, eerste onderdeel, schending aanvoert van artikel 62, § 2, van het rechtspositiedecreet omdat de lokale raad een beslissing nam waar hij slechts een voorstel mocht formuleren; dat hij in de memorie van wederantwoord stelt “te aanvaarden dat de beslissing van de lokale

schoolraad uit een voorstel bestaat”; dat verzoeker bijgevolg aan dit middelonderdeel verzaakt;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van dit vierde middel aanvoert dat de raad van beroep in strijd met de artikelen 61, § 1, en 68 van het rechtspositiedecreet een sanctie heeft opgelegd waarin niet is voorzien, namelijk de “onmiddellijke” afdanking “wegens zwaarwichtige redenen”; dat hij in de memorie van wederantwoord verduidelijkt dat de raad van beroep enkel mocht besluiten tot de “afdanking”;

Overwegende dat de toevoeging door de lokale raad van de woorden “onmiddellijke” en “wegens zwaarwichtige redenen” de inhoud en de aard van het door hem geformuleerde voorstel niet wijzigt; dat hoe dan ook de raad van beroep naderhand enkel beslist “de tuchtsanctie van de afdanking op te leggen”; dat het middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker tenslotte als vijfde middel het evenredigheidsbeginsel geschonden noemt omdat uit de lezing van de schriftelijke verklaring ten laste van verzoeker blijkt dat de persoon van de directeur en enkelen rondom hem aan de basis ligt van de aanklachten en deze verklaringen geenszins gegrond waren; dat hij in de laatste memorie nog wijst op de verantwoordelijke functie voor de allocatie van reffectatieleerkrachten die hij tot op het einde van 1996 heeft toegezegd gekregen, wat de ernst van afdanking tegenspreekt;

Overwegende dat de Argo aan verzoeker een opzeggingstermijn heeft toegekend van 24 maanden op grond van het toepasselijke rechtspositiedecreet en hem voor de duur van die termijn tijdelijk wedertewerkgesteld heeft als administratieve hulp bij de voorzitter van de zonale reffectatiecommissie - secundair onderwijs; dat die toepassing van een wettelijk voorschrift, overigens op een wijze waardoor verzoeker geen les meer te geven had, geen conclusies wettigt over de eventuele evenredigheid tussen de eerdere tekortkomingen van verzoeker en de opgelegde tuchtsanctie; dat voorts de loutere bewering dat de persoon van de directeur aan de basis ligt van de aanklachten tegen verzoeker niet de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel kan aantonen; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het Gemeenschapsonderwijs wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien maart 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.